

Idiotes o necis

written by Alfons Duran Pich | 12 d'agost de 2024

Tot i que era esperat, no per això deixa de resultar inquietant el resultat del referèndum dut a terme entre els militants d'Esquerra Republicana per decidir si donaven o no el suport a la decisió del seu nucli dur (els que manen) de fer president de la Generalitat el senyor Illa, cap visible del PSOE a Catalunya.

No entrarem al perfil del ciutadà Illa, que tothom coneix o hauria de conèixer sobradament. Esquerra Republicana ha contribuït a posar una guineu al galliner. Ja sabem què passa en aquests casos.

Només volem cenyir-nos a les raons que el nucli dur ha fet servir per defensar arduosament la seva postura davant dels militants de base. Són tres raons, encara que la tercera és la integral matemàtica de les dues anteriors.

La primera, i en teoria la més contundent, és la "sobirania fiscal" a llarg termini, o com diu la senyora Rovira (en el seu paper de monja seglar) "tenir les claus de la caixa". D'això en el món de l'empresa privada en diem controlar la tresoreria i per això ens nodrim d'una colla d'instruments tècnics que ho faciliten. Sabem el que volem, com ho farem, quan, on i perquè. Als arguments d'Esquerra Republicana no hi ha el mínim constructe intel·lectual explicatiu de tot això.

La segona raó és tan etèria com la primera i té a veure amb el blindatge del català. El món de la filologia catalana ja s'ha endut les mans al capdavant l'ambigüitat dels plans d'acció per dur a terme aquest objectiu. La cirereta d'aquest pastís és la "promesa" que el senyor Illa es dirigirà en les seves compareixences públiques en català. Resulta una broma de pessim gust, tret que s'associï metafòricament la figura del trist senyor Illa al sempre enyorat humorista Buster Keaton.

Amb aquest material arribem a la tercera raó: resoldre el conflicte polític entre Catalunya i Espanya. Desastre total.

Si tornem al resultat i malgrat les pressions en termes informatius de l'aparell del partit (tots pendents dels seus sous a l'Administració, sous que perillarien si es quedessin al carrer), una notable part dels militants s'han declarat en contra. Són els que a parer meu mantenen les sigles del partit (la C de Catalunya), ja que la resta fa temps que la van llençar per la borda amb l'esquer de ser un partit d'"esquerres", d'una esquerra tan espanyola com la del PSOE o la de Sumar.

El que em crida més l'atenció és com ha arribat a aquestes conclusions l'anomenat "nucli dur" (els que manen). I per molt que hi dono voltes només puc pensar que o són uns idiotes o són uns necis. I ho dic respectuosament.

Si ens allunyem de l'ús que les paraules tenen en el llenguatge popular, un "idiota" (del grec *idios*, en el sentit de personal, privat) és un ciutadà amb limitacions intel·lectuals, que en un cas extrem el porta a una edat mental d'un nen de dos anys. Si som més prudents, ho podem deixar en estúpid, poc apte per a la reflexió intel·lectual. I en aquesta cruïlla l'associem a "neci", atribut més neutre però encara més perillós. Perquè un neci és qui ignora, qui desconeix, qui no té els coneixements necessaris per interpretar alguna cosa o, pitjor encara, qui és incapaç de comprendre els fenòmens amb què es troba. Els camins de la neciesa passen per una pobra o escassa educació, per un procés de socialització fracassat o per una immaduresa estructural que connecta amb la idiotesa.

Perquè si a hores d'ara de la nostra història comuna encara algú no s'ha adonat que tota l'estructura de l'Estat espanyol, i en especial l'estructura econòmica (que sustenta i explica tota la resta) està construïda sobre un sistema fiscal que drena recursos dels ciutadans catalans per distribuir-los al

seu gust entre els ciutadans espanyols (amb especial dedicació als addictes al Règim) és que o és un “idiota” o és un “neci”. O totes dues coses alhora.

Ara que estem patint aquest espanyolisme barat en què els espectadors espanyols de les olimpíades expressen amb les banderes el seu amor patri, pensem que tot plegat no és res més que el reflex popular d'una Espanya imperial que necessita continuar comptant amb els tributs dels ciutadans catalans, de les seves empreses i de les seves institucions, ja que si no fos així deixarien de jugar a la Premier League, fet per a ells irrenunciable.

I si no n'hi hagués prou amb patir l'espoliació sistemàtica de l'Estat, hem de suportar el cor incessant de ploraneres (els Feijóo, Lambán, González, Abascal, García Page, Aznar, etc.) que fa anys que venen amb èxit entre el seu públic fidel que l'espoliació té un sentit invers i que són ells els que ens paguen el sou. Major irracionalitat no és possible. Ni pitjor condició moral tampoc.

Tenia raó Mao. “Fer la revolució no és oferir un banquet, no és escriure una obra, ni pintar un quadre o fer un brodat; no pot ser tan elegant, tan pausat i fi, tan plàcid, amable, cortès, moderat i magnànim. Una revolució és una insurrecció”.

I si no hi estàs disposat, millor que et quedis a casa. Per als sainets (ho vaig dir en un altre lloc) ja tenim Carlos Arniches.